

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O dată pentru totdeauna
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
O dată pentru totdeauna / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3152-7

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT

O dată pentru totdeauna

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

capitolul 1

Prima zi

Rahat. Ritmul bătăilor inimii Maisei Burnsey se poticni puțin când mașina familiară de poliție opri în spatele ei. Își ridică ochelarii negri groși. De fiecare dată când trecea prin Coot Lake, Minnesota, era trasă pe dreapta.

În oglinda retrovizoare, îl privi pe polițistul înalt coborând din mașina de patrulă. Acesta merse agale către Broscuța ei, cu șolduri generoase și picioare lungi, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Și, ca personajul pozitiv al unui film western alb-negru, purta o pălărie stupidă de cowboy.

Maisa pufni ușor.

Bărbatul se opri lângă mașina ei, cu pelvisul încadrat de geamul mașinii exact la nivelul privirii ei, ca pentru a se fâli cu umflătura dotării lui.

Nu că ea se uita.

Un steag american se afla pe partea stângă a jachetei bleumarin căptușite, o insignă de metal pe partea dreaptă și, dedesubtul ei, un ecuson pe care se putea citi WEST. O mână înmănușată se odihnea pe un șold suplu, în spatele unei arme aflate în toc. Partea de sus a feței lui, ascunsă de ochelari cu lentile oglindă și de pălăria de cowboy, era aspră și intimidantă. Buzele lui însă erau late și aproape moi, cea superioară doar un pic mai plină decât cea de jos. Bărbatul avea o gură îndeajuns de frumoasă încât să facă o femeie să suspine doar privindu-l.

Maisa își îndreptă spatele și se uită urât la el. În regulă, putea face asta. El își roti degetul înmănușat

ca să îi spună să coboare geamul. Ea îl deschise, lăsând să intre vântul rece ca gheața de ianuarie.

- Ce este?

El dădu din cap.

- Salut, May.

Vocea lui era adâncă și guturală, ca și cum ar fi fummat, deși ea știa sigur că el nu fuma.

- *Maisa!* se răsti ea automat. Nu avea să se gândească la ultima oară când el îi zisese May. Asta este a patra oară când mă oprești aici.

- Poate ar trebui să încetezi să mai depășești viteza. Gura aceea frumoasă zvâcni. Sau să renunți să mai fugi.

- Nu fug, minți ea, cu chipul lipsit de expresie.

- Scumpo, fugi de mine de anul trecut, din august.

Maisa simți cum i se încheștează dinții.

- *Eu* vorbesc despre faptul că m-ai oprit pentru depășirea vitezei.

Gura lui largă se curbă.

- Eu nu.

Ea inspiră adânc. Uniform. La naiba, meditația trebuia să o facă *mai puțin* mânioasă.

- Asta este înscenare.

- Ei, hai, spuse el târăgănat, accentul lui de provincie ieșind și mai mult în evidență, nu am eu învățatură de la vreo universitate de fițe, dar sunt destul de sigur că înscenare este dacă te ademenesc *în mod ascuns* să încalci legea...

- Atunci, cum numești o capcană de depășire a vitezei?

- ... *Lucru care*, din moment ce nu te-am obligat să depășești viteza legală...

- Și asta este la fel de ridicol. Se încrunță. Limita de viteză este de o sută zece oriunde altundeva în afara de bucata asta de autostradă.

El ridică din umeri.

- Tot nouăzeci e aici.

- Ei bine, nu ar trebui. Ar trebui să ai lucruri mai bune de făcut decât să stai și să pândești un biet șofer

care nu a observat indicatorul de reducere a vitezei și să te arunci asupra lui.

Se opri ca să tragă aer. El o privi.

- Cum ar fi?

- Poftim?

- Ce ar trebui să fac în schimb?

Ea își lînsă buzele. La naiba! Chiar trebuia ca el să stea atât de aproape?

- Să îți faci treaba.

- Asta este treaba mea.

- Să mă urmărești nu este treaba ta. Putea simți căldura urcându-i pe gât din cauza mâniei. Ah, la naiba cu toate. Motivul pentru care m-ai oprit nu este viteza, și tu o știi prea bine. Mă hărțuiești.

Urmă o pauză, ca și cum ea ar fi încălcat vreo regulă obscură din jocul lor. Vântul biciui zăpadă înghețată pe mașina ei, făcând vehiculul să se clatine. El nici măcar nu tresări, nemișcat ca un monument de granit ridicat în cinstea îndărătniciei masculine.

- Așa carevasăzică? Știi, nu *trebuie* să o iei pe drumul ăsta în fiecare lună când vii din Minneapolis.

Glasul lui fu îngrozitor de blând, iar ea fu străbătută dintr-odată de amintirea brațelor lui cuprinzând-o, de gura lui umedă și de vocea lui ca o șoaptă guturală în timp ce murmură „Așa?” Și se afundase înlăuntrul ei, iute, cu putere și încrezător.

O noapte. O singură noapte din luna august a anului trecut. Fusese fierbinte și înăbușitor, iar cabana unchiului ei nu avea aer condiționat. Închiriasse o cameră la motelul Coot Lake și apoi mersese în singurul bar din oraș, ca să bea o bere rece. Sam se afla acolo, arătând mult prea sexy în blugi decolorați și un tricou atât de subțire, încât îi putea vedea conturul sfârcurilor când condensul de pe sticla lui de bere i se scursese pe piept. Îi cumpărase încă o bere și flirtase cu ea, iar ea se gândise: „De ce nu?” De ce nu, pentru o singură noapte? Așa că îl adusese în mizerabila ei cameră de motel și îl lasase să o dezbrace, să o sărute și să facă dragoste cu ea,

iar dimineața se trezise cu inima bătându-i prea iute, de panică. Se îmbrăcase fără să facă duș, își luase bagajele și îl lăsase acolo, dormind pe burtă, cu umerii lui largi goi și erotici în lumina dezolantă a dimineții.

Fuse o greșeală. O greșeală îngrozitoare, de neiertat.

Expiră pe nas, ferindu-și privirea de a lui, simțindu-se dintr-odată tristă și vulnerabilă. Ura acel sentiment.

- Acesta este drumul cel mai accesibil către casa unchiului meu.

- Mda. Nici măcar nu se deranjă să pară că o credea, lucru care era insultător. Și faptul că, de cele mai multe ori, eu sunt polițistul de serviciu pe bucata asta de autostradă nu are nimic de-a face cu asta.

- Da.

Avea să își spargă un dinte dacă scrâșnea mai tare din dinți.

- May...

- *Maisa*. Ascultă, dă-mi afurisita aia de amendă și îmi voi vedea de drum.

Îl zări cu coada ochiului cum își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

- Ai stopul stins.

Ea se răsuci spre spate.

- Poftim?

El făcu semn cu capul către partea din spate a mașinii.

- Stopul din dreapta.

Maisa începu să își întindă gâtul ca să vadă, înainte să își dea seama cât de stupid era lucrul acesta.

- A. Îl voi repara.

- Apreciez asta, spuse el târăganat. Mai *tărăgăna* cineva în afurisita de *Minnesota*? Dar, între timp, va trebui să îți dau o amendă.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, Sam!

Asta făcu pe dată ca un deget înmănușat să coboare ochelarii oglinzii cât să se poată vedea fulgerul din ochii lui de un albastru electric.

- Măi să fie! Mă bucur să aud că îți amintești numele meu.

Nu își luă timp să gândească, ci pur și simplu contrară, iute și urât:

- Sigur că îmi amintesc, *Sam*. Nu e mare lucru, să știi. Ai fost o partidă bună, dar atâta tot.

Pentru un moment, totul păru să înghețe de-a lungul bucății singuratice de șosea. Aici, locul era aproape plat, terenuri agricole întrerupte de pâlcuri mici de copaci. Iarna, vântul era neobosit, suflând peste prerie. Pentru ei rezista, copacii trebuiau să fie puternici, rezistenți și fermi.

Poate mai ales fermi.

Sam oftă și își scoase ochelarii, iar ea se gândi în treacăt că, dacă el ar fi avut habar ce efect aveau ochii lui asupra femeilor, nu și i-ar fi ascuns niciodată. El avea treizeci și trei de ani, dar avea riduri în jurul ochilor ca și cum s-ar fi uitat mult timp cu ochii mijiți - cum se uita Clint Eastwood după băieții răi de-a lungul câmpului. Doar că Sam îl găsisese deja pe băiatul rău, dar era prea prost - ori prea încăpățânat - ca să își dea seama.

- Ai repetat asta în fața oglinzii, nu-i așa? zise el direct.

Bineînțeles că o făcuse. Cu nici un chip nu avea să îl mai lase din nou în ea. Sam West era pur și simplu prea periculos pentru liniștea minții ei - și a sufletului.

- Dă-mi odată amenda!

El se sprijini cu un braț de plafonul mașinii exact deasupra capului ei, aplecându-se să o privească prin geam. Poziția aduse fața lui destul de aproape de a ei, încât ea putu să simtă mirosul de mentă din respirația lui.

Încercă să nu respire, refuzând să îl privească din nou. Dacă ar fi putut scăpa, dacă el ar fi lăsat-o să plece, totul ar fi fost în regulă.

Putea desena de mână o duzină de modele de rochii într-o singură noapte, putea așeza o gândăciță atâta de perfect încât făcea fundul oricărei femei să arate de aur,

dar nu putea face față emoțiilor pe care Sam West le stârnea în ea.

Pur. Și. Simplu. Nu. Putea.

- Ascultă, May, zise el, prea aproape, prea al naibii de intim, de data aceasta nu îți voi da amendă. Doar fii...

Din spatele lor se auzi sunetul unui motor ambalat. Sam privi într-acolo.

- Fir-ar, îngăimă el și, cu o mișcare grațioasă, sări pe capota mașinii ei. Alunecă spectaculos pe suprafața acesteia pe un șold, exact în clipa în care mașinuța roșie zbură pe lângă ei, atât de aproape, încât clătina Broscuța în urma ei. Stopurile mașinii roșii se aprinseră când aceasta frână ca să ia curba, cu cauciucurile scârțâind. Însă mașina continuă să meargă drept. Se izbi de zăpada compactă din curbă, cocoțându-se pe baraj, cu botul spre cer și motorul scrâșnind înainte de a se întrerupe brusc.

În tăcerea ce urmă, Maisa rămase cu ochii mari și cu gura deschisă de șoc.

Apoi își aminti de Sam. Acesta nu se mai afla pe capota ei. Nu îl putea zări nicăieri. Panica îi puse un nod în piept, și ea începu să tragă de mânerul ușii mașinii.

„Vai, Doamne, ah, te rog să nu fie rănit.“

capitolul 2

Sam stătea întins pe spate în zăpada rece ca gheața, privind fulgii de nea plutind și aterizându-i pe gene.

Un chip feminin încruntat intră în raza lui vizuală. Maisa Burnsey avea o bărbie mică și un năsuc ascuțit, buze delicate curbate și ochi căprui mari în spatele ochelarilor negri urâți. Își purta minunatul păr negru tuns foarte scurt. Stilul acesta o făcea să pară destul de inocentă și de copilăroasă la o primă privire, lucru care era cât se putea de departe de adevăr. Purta o haină matlasată lucioasă și ghete negre cu toc cui, iar părul îi era

în mare parte ascuns sub o beretă - neagră, desigur - trasă neglijent peste o sprânceană. Îi visase chipul în nopțile singuratice din cabana lui.

În general, în visele lui ea avea o expresie mult mai blândă.

- Ce faci? întrebă May.

Poruncitor, pe bune. Femeia nu avea să câștige nicio dată vreun premiu pentru firea ei dulce.

- Respir.

Se săltă cu prudență.

- Nu ar trebui să faci asta, zise ea, cu mâinile întinse în aer, ca și cum ar fi dorit să îl atingă, dar se temea să o facă.

Lucru care era, în mare, problema cu întreaga lor relație.

- Să respir?

Ea se încrunță și mai tare, făcând să-i apară riduri între sprâncene. Felul în care arăta îl făcu să își dorească să își vâre limba în gura ei până când uita să se mai încrunte.

- Ridică-te.

- Sunt bine.

Își porni stația de la șold, contactând dispeceratul poliției din Coot Lake.

- Salut, Becky.

- Da?

Becky Soderholm avea în jur de cincizeci și cinci de ani și conducea secția de poliție din Coot Lake de când lumea. Probabil începuse chiar de când era în scutece.

- Am un vitezoman, probabil un accident pe Route 52, imediat după kilometrul 101, zise Sam. Nebunul naibii aproape că a dat peste mine.

- Nu ești rănit, așa-i, Sam? Vocea lui Becky suna de-a dreptul exasperată. Pentru că știi că Dylan este liber astăzi, iar Tick este încă la mătușa lui, în Fergus. Se întoarce abia mâine.

- Nu, doar mi-a tăiat răsufllarea.

Sam se ridică și își scutură zăpada de pe haină. Umărul și șoldul drept îl dureau ca naiba, dar făcu un efort să nu schiopăteze. Mândria masculină și chestii de genul ăsta. Luă brațul lui May, ignorându-i protestul, și o ajută să urce dâmbul, înapoi pe șosea.

- Dar s-ar putea să am nevoie de o ambulanță și de un camion de depanare și tractare, depinde, continuă el.

- Depinde de ce? se răsti Becky.

- Dacă șoferul mai este viu.

Acum, ajunseseră la autostradă. Putea vedea mașina roșie. Se urcase pe grămada de zăpadă întărită, lăsată de pluguri pe partea opusă a autostrăzii. Botul mașinii era îndreptat deznădăjduit către norii întunecați. În spatele lui, May mormăi printre dinți. Un colț al gurii lui se ridică. Ea părea scoasă din sărite.

- Urcă în mașină, zise el, fără să se întoarcă. Un camion trecu pe lângă ei în viteză, făcând zăpada să i se adune în jurul picioarelor. Poți să dai drumul la căldură, dar să nu pleci nicăieri.

- Cu cine vorbești? voi să știe Becky.

- Cu Maisa Burnsey, zise Sam, alergând de-a latul autostrăzii.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Sam, șuieră Becky. De câte ori o vei trage pe dreapta pe femeia aceea înainte să renunți?

- Nu știu. Sam ajunse la mașina roșie. O secundă.

Putea auzi mormăitul nerăbdător al lui Becky, dar era mai preocupat de deschiderea portierei de pe partea șoferului.

- Nu vă mișcați, domnule.

Dar șoferul nu ascultă. Un individ scund și rotofei, îmbrăcat cu o geacă roșie, prea subțire pentru vremea aceea, se rostogoli din mașină. Alunecă pe zăpadă, înainte de a se prinde cu o mână de mașină. Avea în jur de șaizeci de ani. Părul cenușiu rărit era dat pe spate, descoperind un chip bolnăvicios și delicat, care părea să nu fi văzut niciodată lumina soarelui. Ochelari pătrați îi stăteau strâmb pe un nas supradimensionat.

Avea o zgârietură pe obrazul stâng și pudră de la airbag pe față și pe piept. În rest, părea bine. Desigur, aparențele puteau fi înșelătoare când venea vorba despre victima unui accident.

- Stați așa. Sam puse o mână pe brațul individului. Becky, de acord pentru ambulanță și vom avea nevoie și de tractare.

- Fără ambulanță! Vocea bărbatului era ascuțită și avea un accent distinct. Nu am nevoie de nici o ambulanță, imbecilule!

Sam ridică dintr-o sprânceană, dar își păstră glasul liniștit și calm.

- Ați putea avea răni interne.

- Nu. Dintr-odată, individul își duse mâna la inimă, lucru care nu prea pleda în favoarea spuselor lui, și se așeză pe scaunul înclinat al șoferului. Nu-i așa?

- Nu știu. De aceea...

Imbecilul se ridică și se îndreptă împleticindu-se către spatele mașinii sale. Geaca și mașina aveau aproape aceeași culoare.

- Domnule, zise Sam, așa aprecia dacă v-ați așeza până vine cineva să vă ajute.

Individul era ghemuit în mod ciudat, chinându-se cu portbagajul.

Stația pârâi.

- Sam, trebuie să așteptăm cel puțin o oră pentru ca ambulanța aceea să vină, zise Becky. Și Dumnezeu știe când ajunge mașina de tractare. Se pare că sunt mașini în toate șanțurile.

- În regulă. Îl voi duce eu însumi la spital. Și bănuiesc că tractarea poate să aștepte până mâine.

- Nu! Individul se întoarse atât de iute, încât aproape că se răsturnă în zăpadă. Reușise să ocolească mașina, până înapoi, la ușa de pe partea șoferului. Nu înțelegi! Trebuie... trebuie să merg în această mașină.

Se aplecă să scoată ceva, și portbagajul se deschise.

Sam se uită la mașina mică. Era un Hyundai, poate o Elantra, cu plăcuțe de înmatriculare ce arătau faptul